

Η απάντηση της ταπείνωσης (Κυριακή Τυφλού)

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Συναξαριακές Μορφές

Στην ευαγγελική περικοπή της Κυριακής του Τυφλού παρρουσιάζεται ένα θαυμαστό γεγονός. Ένας εκ γενετής τυφλός αποκτά με τη θαυματουργική επέμβαση του Ιησού Χριστού την όρασή του. Και το γεγονός της θεραπείας του γίνεται αφετηρία σωτηρίας, η οποία στο τέλος του ευαγγελικού αναγνώσματος εκφράζεται διά της ομολογίας της πίστεώς του. Ο Χριστός τον ρωτά: «Συ πιστεύεις εις τον Υιόν του Θεού»; Και ο τυφλός τότε κατορθώνει να δει όχι μόνο το επίγειο, αλλά και το φως της Θεότητας: «Πιστεύω Κύριε· και προσεκύνησεν αὐτῷ».

Το γεγονός αυτό αποτελεί μια ευλογημένη ευκαιρία, έτσι ώστε και εμείς, ως ορθόδοξοι άνθρωποι, να προβληματιστούμε για την πίστη μας και να ανανεώσουμε την υπόσχεση που δώσαμε κατά την ημέρα της βαπτίσεώς μας.

Πολλές φορές, απογοητευμένοι από τα ανθρώπινα και τα καθημερινά, προβληματιζόμαστε για την παρουσία του Θεού στη ζωή μας. Ζητάμε σημεία, για να πιστέψουμε. Ακόμη κι όταν ο Κύριος βρισκόταν καρφωμένος επάνω στον Σταυρό, οι άνθρωποι Τον πείραζαν και Τον βλασφημούσαν λέγοντας: «Εάν είσαι υιός του Θεού, κατέβα από τον Σταυρό και θα πιστέψουμε σε Σένα». Όμως ο Κύριος δεν απάντησε. Παρέμεινε, εν σιωπή, στον Σταυρό και πέθανε, για να ζήσει ο άνθρωπος, και αναστήθηκε, για να ανοίξει τη θύρα του Παραδείσου και να

οδηγήσει τον άνθρωπο στη ζωή του Θεού.

Η σιωπή του Θεού

Οι αποδείξεις που ζητάμε πολλές φορές, για να πιστέψουμε στον Θεό, τραυματίζουν την αλήθεια, την αγαπητική σχέση με το Θεό, και γι' αυτό η άρνηση του Κυρίου είναι άμεση και κατηγορηματική (Μάρκ. 8,12).

Ο Θεός ήλθε στον κόσμο αλλά κρύβεται ακόμη και μέ-σα στη φανέρωσή Του. Ο Θεός αποκρίνεται με τη σιωπή, αλλά για εκείνον που μπορεί να καταλάβει, να νιώσει, μέ-σα σ' αυτή τη σιωπή δηλώνει την αγάπη Του για τον άν-θρωπο. Είναι η «μωρία» του Θεού, ο ακατανόητος σεβα-σμός στην ελευθερία μας.

Κάθε αναγκαστική απόδειξη βιάζει την ανθρώπινη συ-νείδηση, μεταβάλλει την πίστη σε απλή γνώση. Γι' αυτό ο Θεός κλείνεται μέσα στη σιωπή της οδυνώμενης αγάπης Του. Ο Θεός δεν δίνει διαταγές. Μας προσκαλεί σε μια σχέση αμοιβαιότητας. Ο Πατέρας είναι Πατέρας χωρίς να επιβάλει την πατρότητά του. Ο Χριστός έρχεται για να καθίσει στο «τραπέζι των αμαρτωλών», και σταυρώνεται από υπερβολή ερωτικής αγαθότητας. «Ποιός σύζυγος», ρωτά ένας ασκητικός συγγραφέας του δου αί., «πέθανε ποτέ για τη σύζυγό του, και ποιά σύζυγος διάλεξε ποτέ να παντρευτεί έναν εσταυρωμένο; Ο Κύριος μνηστεύθηκε την Εκκλησία, της έδωσε μια προίκα με το αίμα Του, και της σφυρηλάτησε ένα δαχτυλίδι με τα καρφιά της σταυρώσεώς Του». Τόσο μεγάλη είναι η αγάπη του Θεού για τον άνθρωπο.

Συ, πιστεύεις;

Ο Χριστός δεν απευθύνεται ποτέ στη λογική, δεν πα-ραθέτει αποδείξεις, μήτε επιχειρήματα, δεν ρωτά: «Ξέ-ρεις; Πείστηκες; Νικήθηκαν;». Το μόνο που ρωτά είναι: «Πιστεύεις;». Και στο ερώτημα αυτό μια καθαρή καρδιά μόνο αυτό μπορεί να απαντήσει: «Πιστεύω, Κύριε, βοήθει μοι τη απιστία». Την ώρα, λοιπόν, που μας βαραίνει η αμφιβολία για την παρουσία του Θεού, την ώρα που μας βαραίνει η μοναξιά, μόνο η βαθιά ταπείνωση έρχεται σε βοήθειά μας. Αυτή, η ταπείνωση, κάνει τον άνθρωπο να καταθέτει μπροστά στον Σταυρό του Χριστού ολόκληρο το είναι του. Και τότε έξαφνα ο Χριστός σηκώνει αντί για μας αυτό το βάρος: «Μάθετε απ' εμού... ότι ο ζυγός μου χρηστός και το φορτίον μου ελαφρόν έστι» (Ματθ. 1130). Και ο λόγος αυτός δεν είναι απάτη· είναι φως μέσα στην κόλαση του σημερινού κόσμου.

(Αγαθαγγέλου, Επισκόπου Φαναρίου, Η ζύμη του Ευαγγελίου, εκδ. Αποστ. Διακονία, σ. 136-138)